

Darányi Sándor

VÉGÜL IS ÉRDEKTELEN

Nem az számít, másutt megszokhatja-e az ember,
hanem hogy a hazáját apránként veszi el,
az öregedéssel, mikor kezd minden visszaköszönni:
százéves poénok, pofátlan ócskaság, mely kiöltőjének új csak,
a pöffeszkedés, hogy valami eredetit ő is az asztalra szart.

Miért lenne titok, hogy a költészet tanult viselkedésforma? Ugyan –
csak azon tör ki, aki hajlamos rá, és különben is,
a célja fontos, nem az indítéka,

a játék, a profanizált szent, a túl visszfénye itt
Kukutyinban; a bizonytalanság vége, szakadás
a vonzás nélküli úrön, feltörő
mámor a megfosztatás szünetében.

RÓMA ÖRÖK

A zápor és a felhasadt szatírok,
Miközben ti a Lupercalián
Sorotokra vártatok. Ez ismét Róma,
De már fogalma sincs az isteneknek,
Ennyi csömört hogyan alkottak újra?
Valahogy folyton ez lesz csak belőle,
Mint varrógépből a Kalasnyikov,
Bárhogy állítsuk össze, terv alapján
Vagy nélküle. Kötelező a hit,
De gyengéden türelmesek, bármit hiszel,
S ha birka vagy, kijár a kés, s a tagló,
Ha vad bika, bógó, szelíd ökör,
Mert ünnepekbe szerveződik itt
A céhek kényes-gondos élete.
A méltányosság mindenekelőtt:
A bérgyilkos nyugdíjra gyűjt; csakúgy
Az aréna rikoltozó fele.

Hazám.

Athénban katapultok és tömeg
 Néz egymással mohón farkasszemet,
 S a történelem, még csak most, kifut
 Az utcákra, edénye összetörve.
 „Vesszen Venizelosz! Nyársra vele!”
 De Frankhon nem fizet, Germánia
 Bukszája zárva, sok dölyfös ribanc
 Taksálja türelmetlen lépteink,
 S cirkuszt, kenyeret honnan kaphatunk?

A papság kecskebőrben: már Evander
 Megnyúzására készül, gödölyét,
 Kutyát áldoz, és fel-alá rohan
 A véres irhában, az asszonyok
 Kezét megérintve; ettől fogan
 Minden szerencsés, meddők álma ez...

(Ez nem beszéd. Tanulok nem beszélni.
 Ezek szavakból álló megszokások.
 Az anyag hangjai. Ezen túl van a tüstént,
 A másik most, a nyelven túli nyelv
 – Mert az lesz, ami megvolt az időben;
 Forma nem születik, van csak örökké –:
 Mint kataton fecsegés, de mégis a lényeg.)

Berta Ádám

PHILOKTÉTÉSZ

Csütörtök este Gergő befordult a Holló utcába. A Király utcán alig pár lépéssel ezelőtt haladt el egy szembejövő, láthatólag amerikai, vörösesszőke turista mellett, aki a *Raindrops are falling on my head*-et fütyülte. Gergőt a sarok után egészen más hangulat fogadta. Nem csodálkozott. Hirtelen változtak meg a fényviszonyok. Még csak este hét volt, de nagyon sötét. Jól ismerte a járást. Kilépett, mert kicsit fázott. Mélyebbre gyűrte öklét a bordó bőrdzsekibe. Beleragadt a fülébe a dallam, tétován csücsörített, és kissé hamisan elismételte az első nyolc hangot, aztán becsukta a száját.

A dzsekit előző délután vásárolta, hátha Peruban jól jön majd. Délben egy vastag mellényben indult el otthonról, de hamar elbűjt a nap, ezért rögtön fel is vette az új szerzeményt. Az utazásig már kihúzza télikabát nélkül, gondolta, mikor az eladó kezébe nyomott tizenkilencezer-ötszáz forintot a Ciánkáliban. Gergő könnyelmű és vidám ember volt. Egy hete meghallotta, hogy régi cimborája, Áron Peruba készül, és nyomban tudta, neki is belefér három hét lazítás karácsony előtt. Rátelefonált Áronra, aztán